Πριν τις δώδεκα... (Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 21 Μαρτίου, 2011

Δυστυχώς η ανησυχία μερικών είναι που απειλείται, η απληστία τους και όχι ότι πεινούν. Ο ατομισμός, ο εγωισμός και το συμφέρον δεν αφήνουν πολλούς να δουν τα πράγματα καλά.

Το Ευαγγέλιο που μιλά συνεχώς για αντιφαρισαϊκή στάση, ταπεινό ήθος και αγαθό ύφος είναι πάλι αρκετά επίκαιρο. Ξαναγράψαμε πως η παρούσα συγκυρία θα μπορούσε να είναι μια καίρια ώρα για την ελλαδική εκκλησιαστική πραγματικότητα, που θα συνέδραμε σημαντικά στη δημιουργία ενός απαραίτητου κέντρου κοινωνικής συνοχής.

Οι εκκλησιαστικοί μας ταγοί όμως φαίνεται να μεριμνούν για άλλα πολλά ή να συναγωνίζονται μόνο στην απόδοση κοινωνικού έργου ευποιίας. Όχι ότι δεν χρειάζεται, και μάλιστα στο τόσο δύσκολο σήμερα, **αλλά δεν είναι το πρώτο και το άπαν της προσφοράς της Εκκλησίας μας**. Ψωμί μπορούν να δώσουν και άλλοι, αλλά νόημα και σκοπό ζωής πόσοι άλλοι μπορούν να δώσουν; Λύτρωση στην ψυχή και σωτηρία, αποτίναξη του φοβερού εγωκεντρισμού, που πλανά, σκλαβώνει, ταλαιπωρεί νέους και γέρους. Θα μπορούσε το ζωηφόρο και φορτισμένο από χάρη εκκλησιαστικό σώμα να γίνει πυξίδα ελπίδας, ανάχωμα στην κατρακύλα, αντίσωμα στο χρόνιο νόσημα, αντίδραση στη μελαγχολία, αντιστήριγμα στην ανάβαση του όρους της αλήθειας. Μόνο η Εκκλησία μπορεί να ανυψώσει τον κουρασμένο και τόσο απογοητευμένο άνθρωπο.

Μόνο η Εκκλησία μπορεί να μιλήσει καθαρά στις καρδιές των ανθρώπων και να τις παραμυθήσει και αναπαύσει. Η αλλαγή της κοινωνίας δύναται να επέλθει μόνο από ιερούς και δοκιμασμένους θεσμούς. Φέρουν ευθύνη οι εκκλησιαστικοί ταγοί για τη σιγή τους. Ήλθε η ώρα των λόγων και των πράξεων, του παραδείγματος και της παρακλήσεως. Ποιος θα πει ότι δεν ζούμε μόνο για να τρώμε; Ότι μακαριότερο είναι να δίνεις από το να παίρνεις; Ότι δεν υπάρχει τίποτε πολυτιμότερο από μία ήσυχη συνείδηση; Ότι είμαστε όλοι διαχειριστές και όχι εξουσιαστές; Ότι δεν έχουμε μένουσα πόλη; Είναι γνωστό ότι είναι πολύ δύσκολο να αλλάξει η κοινωνική νοοτροπία, που επί πολλά χρόνια προετοιμάστηκε για τη θεοποίηση του ευδαιμονισμού. Όμως ποτέ δεν είναι αργά και πάντως κάτι πάντοτε μπορεί να γίνει. Δεν σήμανε ακόμη δώδεκα…

Η απόγνωση που επικρατεί, θολώνει, σκοτίζει και σκοτώνει. Είναι αλήθεια όμως πως

μπορεί να γίνει και μία μεγάλη ευκαιρία, που ποτέ άλλοτε δεν θα δινόταν. Έτσι θα μπορούσαμε να μιλούσαμε για προνομιούχα απόγνωση. Να δει κανείς στον καθρέφτη του πως δεν πλάστηκε για να είναι αχόρταγο θηρίο, που το μόνο που μπορεί να κάνει είναι με κάθε τρόπο να αρπάζει, να ρημάζει, να παρατρώει, να γίνεται παχύδερμο. Να παρατηρήσει τα μάτια που πως δεν βλέπουν καλά, η όραση προχωρά σε τύφλωση, δεν βλέπουν καθόλου μακριά, δεν χαίρονται στο αγαθό, το ιερό και ωραίο. Ποιος θα τα πει όλα αυτά; Μόνο ο σύνδεσμος της αγάπης, της ειρήνης και της ομόνοιας των εκκλησιαστικών κοινοτήτων. Με τη χαρά των μελών τους, την καθαρότητά τους, την ντομπροσύνη τους, τη συναδέλφωση και τον αλληλοσεβασμό. Το νόημα της ζωής δίνεται μέσα από την παραδοσιακή θεία λατρεία και ιδιαίτερα την εξαίσια θεία λειτουργία.

Αν η ιδιοτέλεια, το άγχος, η βιασύνη, η επιπολαιότητα και η ρηχότητα περνά και στους ρασοφόρους και στους πιστούς μας καλύτερα τότε να σιωπούμε μετά δακρύων. Μήπως μας λυπηθεί ο Θεός. Ξανάπαμε πως η παρούσα κρίση είναι κυρίως πνευματική, από την οποία ήλθε και η οικονομική. Η παρακμή έγκειται στην απληστία, στην ατιμία, το ψεύδος, το ίδιον συμφέρον, τον πολύ εγωισμό, τον σε έξαρση ατομισμό και τη σε φλεγμονή ιδιοτέλεια. Η Ελλάδα κυρίως είναι σε πνευματική πτώχευση. Η Εκκλησιά μιλά για πενία, εγκράτεια, απλότητα, λιτότητα, νηστεία, προσευχή και ελεημοσύνη. Η πενία μπορεί να είναι πλούτος. Να δίνει ησυχία, αμεριμνία και γνήσιο ασκητικό ήθος. Η παρούσα Σαρακοστή είναι μια ακόμη μεγάλη ευκαιρία για τον καθένα...

(Απόσπασμα άρθρου από την εφημερίδα "Μακεδονία" 20/3/2011)